

[Ivar Nørgaard]

Efter den 2. juni 1992 har Danmark med stor styrke arbejdet for, at der blev skabt større åbenhed og større nærhed i EF-samarbejdet. Vedrørende åbenhed tages der i Edinburghaftalen en række initiativer af følgende hovedtyper: for det første adgang til Rådets arbejde i form af åbne møder i Ministerrådet; for det andet oplysninger om Rådets rolle gennem større adgang for pressen til de sager, Rådet behandler, og for det tredje forenkling af EF-lovgivningen.

Også om nærhedsprincippet bliver der givet nærmere regler. Det præciseres for det første, at Fællesskabet kun handler på områder, hvor det udtrykkelig er tillagt beføjelser; for det andet at det kun handler på de områder, hvor et mål bedre kan opfyldes af EF end af det enkelte medlemsland, og for det tredje at de midler, som Fællesskabet anvender, skal stå i et rimeligt forhold til målet.

I Socialdemokratiet kan vi kun være særdeles tilfredse med Edinburghaftalen, da den stort set imødekommer alle socialdemokratiske ønsker, og ud over at stemme for de fremsatte lovforslag kan vi derfor helhjertet opfordre befolkningen til at stemme ja ved folkeafstemningen den 18. maj. Hvis den nye folkeafstemning resulterer i et nej – hvad vi bestemt ikke ønsker og heller ikke regner med – vil Danmark blive bragt i en meget usikker situation. På kort sigt må man forudse valutauro med deraf følgende nedgang i produktion og beskæftigelse.

Englænderne har hidtil fastholdt, at deres tilslutning til Traktaten forudsatte et dansk ja. Om denne holdning fastholdes, kan man selvfølgelig ikke vide med sikkerhed, men de seneste dages oplysninger om Labours holdning kan jo tyde på, at man endog kan risikere et engelsk nej uden et dansk nej; men det er mere sikkert, at de 10 andre medlemslande, som alle ved flere lejligheder har afgivet erklæringer, vil forsøge at indgå en aftale om en ny traktat med nogenlunde samme indhold som Maastrichttraktaten, hvis Danmark og/eller England siger nej.

Hvis dette bliver tilfældet, må man forvente, at en sådan aftale bliver mere unionspræget end den, vi skal tage stilling til nu. Hvordan en sådan union vil forholde sig til de lande, som ikke er med i den, kan man kun gisne om, men der er næppe tvivl om, at når det drejer sig om

f.eks. landbrugspolitik, vil man være meget uvillige til at give indrømmelser til landene uden for unionen, da de 10 lande i forvejen er selvforsynende med landbrugsprodukter. Det kan godt blive en vanskelig opgave for alle 10 lande at blive enige om en ny aftale, og det kan derfor ikke udelukkes, at der i stedet dannes en mindre union af Tyskland, Frankrig og Beneluxlandene med udgangspunkt i en møntunion. Også i en sådan situation skal man næppe vente store indrømmelser til de lande, som står udenfor, og der vil derfor være risiko for tilbagefald til tidligere tiders protektionisme til skade for den internationale handel, produktion og beskæftigelse.

Ved et nej vil målet om et større og åbent Europa blive skudt ud i en uvis fremtid, mens et ja vil give forhåbninger om et sådant større, åbent Europa inden for overskuelig fremtid. Et første skridt i denne retning vil være EFTA-landenes optagelse og dermed en realisering af det socialdemokratiske ønske om, at det nordiske samarbejde kan komme til at foregå inden for et udvidet EF's rammer. Også derfor vil vi varmt anbefale vælgerne at stemme ja den 18. maj.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Ja, så hørte vi, hvordan Socialdemokratiet vil lægge stilen. De har genoptaget deres skrækkampagne: Uha, landbrugspolitikken falder fuldstændig på gulvet, hvis man siger nej til Unionen, på trods af at der ikke står ét ord om landbrugspolitik i Maastrichttraktaten. Og det ved hr. Ivar Nørgaard ganske udmærket.

Der vil komme valutauro, siger hr. Ivar Nørgaard. Som om vi ikke har fundet ud af, at det er der faktisk allerede, uanset diskussionen om vi skal tilslutte os Maastrichttraktaten eller ej. Det skyldes, at man ikke har fået det EMS-samarbejde, som alle i Folketinget har været enige om, til at fungere.

Jeg vil stille et direkte spørgsmål til hr. Ivar Nørgaard. Hr. Ivar Nørgaard er så glad for, at nu har man fået stadfæstet ved det såkaldte nationale kompromis, at Danmark ikke skal være med i den europæiske forsvarsalliance, og så er mit spørgsmål: Havde vi ikke den mulighed før? Stod det ikke klart og tydeligt, at vi senere skulle træffe beslutning om medlemskab af